

Nyhetsbladet Frihetsjournalen nr 3, september 2007

Utges som komplement till
bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per
månad.

Prenumeration: 500 kr till juni
2008. Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Nyhet i höst:

Podradio i bloggen

Nu kan jag avslöja att det skrivna ordet i bloggen kommer att kompletteras med ljudfiler, *podcast*, som kan laddas ner som MP3 eller lyssnas på direkt i datorn.

Det är ett tidsbegränsat försök under hösten fram till jul.

Jag märker redan att radio tar väldigt mycket mer tid än att skriva, så vi får se om insatsen är värd sin tid. Mer info kommer i bloggen snart. ●

Besöksrafiken:

Mindre ökning i augusti

Antalet unika besök i bloggen ökade med **17 procent** jämfört med augusti förra året. Antalet hits var 278.588.

Det är en mindre ökning än under tidigare sommarmånader. Förklaringen är nog att augusti i år var händelsefattig jämfört med förra året då valkampanjen inför riksdagsvalet drog i gång med full kraft.

Att bloggen trots det har mer trafik i år är fantastiskt! ●

Dick Erixon

Mest kommenterade blogginlägget:

Regeringskritiken

Flest läsarreaktioner under förra månaden gav mitt utfall mot den borgerliga regeringen 23/8, under rubriken, "Jag har börjat tröttna på Alliansregeringen".

De flesta håller med mig och tycker det är bra att jag ventilerar det missnöje som finns med den profilerade regeringen hittills haft.

Det som fick mig att till slut rikta en bredsida mot Reinholdts regering är att den inte bara är ovillig att reformera arbetsrätten (det var ju trots allt något moderaterna under valrörelsen lovade att låta bli), utan att man också i en lång rad andra och mindre symbolfyllda frågor demonstrerar en vilja att fullfölja vänsterprofilerad politik snarare än att vrida politiken i frihetlig riktning.

Försvaret gav Alliansen trovärdighet

Mest förödande är det i utrikes- och säkerhetspoliti-

ken. Ett område där jag verkligen trodde att regeringen, om än lågmält, skulle markera att vi har en borgerlig och inte en socialistisk regering.

Vi får inte glömma att Alliansen fick sitt genombrott som trovärdigt regeringsalternativ när de fyra borgerliga partierna enades om gemensam hållning i försvaret och centerpartiet hoppade av det samarbete med s-regeringen som Olof Johansson inlett.

Därmed hamnade Göran Persson i Lars Ohlys och Peter Erikssons händer i säkerhetspolitiken.

Det undergrävde den socialdemokratiska regeringens trovärdighet som statsbärande parti, samtidigt som de borgerliga stärkte sin ställning i denna högst väsentliga aspekt.

Men istället för att lägga tonvikt på frihet, demokrati och ett starkare försvar av vår nation, fortsätter regeringen att avveckla det svenska försvaret.

Samtidigt försvarar
biståndsminister Gunilla

Carlsson att Sverige och EU ska betala elräkningar på Gaza-remisan eftersom terrororganisationen Hamas vägrar ta betalt för elen av konsumenterna.

Också i många andra vardagliga frågor låter Alliansregeringen som den förra socialdemokratiska regeringen.

Jag kan förstå att Reinfeldts nya moderater inte vill ta strid i alla centrala ideologiska frågor på en gång med vänstern.

Man tar itu med bidragssystemen, särskilt a-kassan, och vill därför lämna arbetsrätten i fred.

Det är taktiskt begripligt och kanske också smart (vi får se om viljan att lämna vissa delar av den företagarfientliga politiken intakt verkligen ger några pluspoäng bland osäkra s-väljare i valet 2010.)

Men att i alla vardagsfrågor som inte har det här symbolvärdet, reflexmässigt inta en socialistisk och statscentralistisk hållning är för mig en obegriplig strategi.

Här borde man istället se till att det egna väljarunderlaget blir på gott humör genom att fortsätta lägga ner myndigheter, upphäva filmcensuren, befria kulturen och stärka den svenska varianten av federalism genom att avveckla riksdagens och myndigheternas regleringar av den närdemokratiske arenan, kommunerna.

Om vi som utgör regeringens naturliga röstunderlag tröttnar, har regeringen ingen chans att bli återvald. De flesta socialdemokrater kommer inte att rösta på Allianspartierna, hur mycket socialdemokratisk politik de än står för.

Allt medan vi andra kan välja sofflocket i valet 2010.

Regeringen måste helt enkelt börja visa att man inte är socialdemokrater utan har frihetliga vibbar i sitt hjärta. ●

Jämförande analys:

Vad skiljer och förenar utrikesminister Carl Bildt och presidentkandidaten Rudy Giuliani?

Jag har lagt märke till något jag tycker är underligt: i utrikespolitiska frågor jämförs sällan svensk säkerhetspolitisk analys med andras.

Borde inte internationell politik handla om att diskutera varandras utgångspunkter och bevekelsegrunder?

Därför har jag tagit mig friheten att jämföra den utrikespolitiska analys som republikanen Rudy Giuliani lägger fram i *Foreign Affairs* (sept/okt-numret) med Carl Bildts utrikespolitiska deklaration i riksdagen (feb) och hans första tal som utrikesminister, framfört hos Utrikespolitiska institutet (dec-06).

Man kan ifrågasätta om det blir rättvist att jämföra en tjänstgörande utrikesminister med en politiker i kampanjtagen, men Giuliani leder opinionsmätningarna och kan vara amerikansk president om 14 månader. Han har naturligtvis haft detta i bakhuvudet när han skrev sin artikel.

Sverige har inga fiender

Redan i ordvalen kan man se skillnader i världsbild.

Giuliani använder ordet ”fiender” 12 gånger, medan Bildt inte använder det en enda gång.

Bildts vanligaste ord, som han använder hela **51 gånger**, är ”samarbete” i olika varianter (inkl samverkan, dialog).

Det intressanta är att Giuliani använder orden diplomati

och samarbete 22 gånger. Giuliani talar alltså både om samarbete och om västvärldens fiender. Bildt gör det inte. Vems världsbild stämmer bäst med verkligheten?

Bildts 90-tal mot Giulianis 2000-tal

Bildt tar avstamp i kalla krigets slut: ”sedan början på 1990-talet befinner [vi] oss i ett fundamentalt nytt skede i utrikes- och säkerhetspolitiken.”

Giuliani tar avstamp i 2000-talet: ”Under detta årtionde lever halva världens befolkning, för första gången i mänsklighetens historia, i städer. Av egen erfarenhet vet jag att när säkerhet skapas i en stadsdel börjar det normala liv återkomma: butiker öppnar, människor flyttar in, barn börjar sparka boll på trottoarerna och snart har en anständig och laglydig samhällsgemenskap kommit till liv.

Detsamma gäller i internationell politik.

Otrygghet i världens farliga kvarter tenderar att sprida sig. När dåligt beteende tolereras skapar det mer osäkerhet. Men välövärdiga insatser för att upprätthålla internationell ordning hjälper människor, ekonomier och stater att sträva framåt. Civilsamhällen kan triumfera över kaos om de backas upp av bestämda handlingar.

Efter 11 september gick Amerika under ledning av president Bush på offensiven

mot terrorister som orkestrerat den mest fundamentala utmaningen av amerikansk strategi sedan Harry Truman omorienterade USA:s utrikespolitik och försvarsstrategi i inledningen av kalla kriget.”

Om Europa: Giuliani går vidare, Bildt sitter fast

Medan Bildt mentalt lever kvar i tankarna direkt efter kalla krigets slut för mer än 10 år sedan, talar Giuliani om dagens och morgondagens hot.

Visserligen kan det vara värt att, som Bildt, påminna om hur Europasamarbetet har brutit upp den svenska traditionen från 1812 om att stå utanför och ”söka förhindra att vårt land drogs in i det europeiska storkrig som alltid var en hotande möjlighet.”

Men sedan fortsätter Bildt att tal om hur Europasamarbetet vidgas med Bulgarien och Rumänien som nya medlemsländer, och hur Kroatien, Serbien, Makedonien, Turkiet, Georgien, Moldavien, Ukraina, Vitryssland och även Ryssland ska kunna knytas närmare Europa genom samarbete.

Giuliani menar att det är dags att gå vidare: ”I mer än 60 år har [samarbetet inom Nato] skapat starka band mellan USA och Europa. Men den rationella grunden för dess bildande har lösts upp i och med det kalla krigets slut, och alliansen borde förvandlas för att möta utmaningarna i detta nya århundrade.”

Han är mer fokuserat på att möta globala hot, medan Bildt talar om starkare inom-regionalt samarbete. Giuliani skriver:

”Amerika får inte vända blicken bort från en annalkande storm. Vi måste ha tilltro till handlingarna, snarare än till

Rudolph Giuliani har en offensiv hållning i utrikespolitiken och ser den viktigaste motsättningen i dagens värld mellan frihetlig demokrati och radikal islam.

andras ord. Och vi måste vara på vår vakt mot att lova för mycket och mot att åstadkomma för lite. **Framför allt måste vi lära oss att ondska måste konfronteras – inte mötas med eftergifter – eftersom bara principiell fasthet kan resultera i en realistisk fred.”**

Jag saknar sådan klartext från Bildt

Likheter trots allt

Bildt och Giuliani representerar mycket olika temperament. Det är på ett plan svårt att förstå hur Europa och USA kan ha så skilda angreppssätt när de analyserar vår tid.

Men om vi går bakom dessa temperament finns faktiskt mer likheter än skillnader.

Bildt nämner faktiskt ”hot” åtta gånger: att klimatfrågan och andra hot har globaliserats, att epidemier kan hota hela nationers framtid, att konflikten i Darfur kan hota hela Afrikas utveckling.

När det gäller säkerhetspolitiska hot nämns de i fyra sammanhang: utvecklingen på ”Europas förgårdar ... utgör

det allvarligaste av de hot som vi måste kunna möta”.

En gång nämner han att terrorism är ett ”allvarligt hot”, men ralierar samtidigt över det:

”Och borta i bergen i Waziristan sitter - sägs det - en shejk och manar hatiskt till våldsam terror mot alla de öppenhetens, demokratiseringens och globaliseringens krafter som hotar att underminera hans slutna idéers tillbakadrömmande värld.”

Senare i samma tal tar han hotet på större allvar:

”Den 11 september visar den kraft som ligger i kombinationen av den nya teknologin och det gamla hatet. För en kostnad långt under en gammal stridsvagn kunde världens ledande makt attackerats och hotas på ett sätt som aldrig tidigare skett.”

Bildt ser också allvarliga risker:

”Risken för kärnvapenspridningen i Mellanöstern inger särskild oro. Iran måste respektera de beslut som fattats av FN:s säkerhetsråd och fullt ut samarbeta med atom-

Carl Bildt betonar samarbete, inte minst i Europas närhet. Han nämner också globala hot. Men hans tal stämmer illa med den verklighet där Sverige varken söker medlemskap i Nato-samarbetet eller satsar på försvar.

energiorganet IAEA. På denna grund har landet full rätt till ett civilt kärnkraftprogram.”

Här kan man undra varför Bildt känner behov av att försvara iranska regimen. Han ser dock hoten:

”Också brottslighet och terrorism globaliseras och ställer krav på internationell samverkan. Dagens terrorism utgör ett allvarligt hot också mot Sverige och svenska intressen. Att möta detta urskillningslösa våld kräver internationell samverkan.”

Och Bildt vill öppna upp slutna strukturer:

”I grunden handlar det om att värna och vidareutveckla globaliseringens alla möjligheter till en allt öppnare och allt bättre värld – men att göra det i fullt medvetande om styrkan i de krafter som om de lyckas växa sig starkare riskerar att kasta allt över ända. Ingen global era av frigörelse och nya möjligheter har varat för evigt. Kriget och konfrontationen har inte skrivits ut ur historien.”

Bildt och Giuliani om hotande storm

Det är faktiskt så att även Bildt varnar för en annalkande storm:

”Här är riskerna för att en kombination av den ekonomiska eftersläpningen, de olösta politiska frågorna och tendenser till religiöst baserade motståndningar kommer att skapa den perfekta stormens förutsättningar för konvulsioner, konflikter och till och med krig.

Det är också här som vi tydligare än på många andra håll ser att vi inte längre lever i det internationella system som kom att kodifieras i och med den westfaliska freden 1648. Sedan dess har det internationella systemet varit ett system av i grunden självständiga och suveräna stater, och den internationella politiken i grunden frågan om relationen mellan dessa.”

Här är Bildt och Giuliani helt överens om analysen. Det är de också när det gäller ekonomins betydelse för fred:

Eniga om frihandel

En väg att minska spänningarna är enligt Bildt frihandel: ”Frihandelsprincipen utgör en viktig grundsten för utrikespolitiken liksom för den ekonomiska politiken i stort ...

Insikten om tillväxtens och handelns betydelse för fattigdomsbekämpning och allmän utveckling kommer, tillsammans med värnandet om demokrati, mänskliga rättigheter, jämställdhet, miljö och hälsa, att vägleda regeringen.”

Giuliani betonar, till skillnad från demokratiska partiets kandidater i USA, hur centralt frihandel är:

”Många nationer har funnit att om de följer den amerikanska modellen – med låga skatter, få regleringar, äganderätt och frihandel – skapas inte bara välstånd utan också nationell styrka ... Till syvende och sist är den viktigaste insatsen för att hjälpa Afrika att öka handeln med kontinenten...

Frihandel i allt större skala över hela världen är centralt ... Bistånd kan hjälpa till vid specifika situationer, men det leder inte till uthålligt välstånd eftersom bistånd aldrig kan ersätta handel”

Här har Bildt och Giuliani samma budskap, även om Giuliani uttrycker sig rakt och intressant, medan Bildt lindar in sitt budskap i en hopplös soppa på UD-byråkratiska.

Giuliani har tydlig strategi

Det som är intressant med amerikanska politiker är att de talar klartext och de lägger fram strategier för hur olika hot och problem kan tacklas. Giuliani säger sålunda:

”Första steget mot en realistisk fred är att vara realistisk i bedömningarna av våra fiender. De följer en våldsam

ideologi: radikal islamistisk fascism som bakom en religiös mask främjar totalitära mål och avser att förstöra det existerande internationella systemet.

Dessa fiender bär ingen uniform. De har inga traditionella militära tillgångar. De styr inte över någon stat men kan gömma sig och operera i stort sagt alla stater och får stöd av vissa.

Framför allt måste vi förstå att våra fiender blir stärkta av tecken på svaghet.”

Carl Bildt talar inte i termer av hur vi ska möta de hot han identifierar – utöver att försöka samarbeta med dem. Sålunda gör han exakt det som Giuliani varnar för: agerar med ett beteende som hos fienden ger intryck av svaghet.

Bildt utan uppbackning

Det allvarliga med Bildt är att han inte har några trovärdiga svar på hur Sverige ska svara på de hot han beskrivit. Han hänvisar till FN: ”Ett viktigt steg mot fördjupat internationellt samarbete togs förra året då FN:s medlemsstater enades om en global strategi mot terrorism. Den måste nu omsättas i handling.”

Bara naiva idioter kan sätta någon tillit till att FN ska göra något överhuvudtaget, och allra minst mot terrorism.

Därför lägger Bildt till: ”Utvecklingen ställer på nytt stora krav på fredsfrämjande operationer och statsbyggande insatser i olika delar av världen. Regeringen förstärker våra möjligheter att bidra till sådana operationer. ... Att säkerhet, utveckling och respekt för mänskliga rättigheter är nära sammankopplade och ömsesidigt förstärker varandra genomsyrar regeringens politik för såväl utvecklingsfrågor som krishantering.”

Där bluffar Bildt.

Regeringen skär i själva verket ner försvarsmaktens möjligheter att skapa säkerhet.

Och Bildt erkänner att FN:s nya råd för mänskliga rättigheter ”inte infriat” förväntningarna.

Alltså: Bildt har inga verktyg alls för att svara mot den analys han gör: FN är inte att lita på och det svenska försvaret ska fortsätta att spara.

Sveriges försvar: dialog

Kvar finns bara ett försvar för Sverige: att föra ”dialog”. Det vill Bildt använda mot Ryssland, Kina, Zimbabwe, Kuba, Vitryssland och överallt där problem uppstår.

Men hur ”dialog” ska lösa de allvarliga hot som Bildt pekat ut, exempelvis från terroristerna, talar han inte om.

Sverige står alltså med byxorna lika långt neddragna som inför andra världskriget.

Vi har inget som helst försvar för de hot utrikesministern radar upp. Den svenska regeringen räknar med att kunna föra dialog med dem som hotar att använda våld emot oss.

Det här saknar all trovärdighet.

Giuliani har verktyg

Försvarsutgifterna i USA har successivt ökat, även om de fortfarande är betydligt lägre än under kalla kriget.

Giuliani backar upp sin hotbild med krav: ”Vi måste återskapa en militär styrka som kan avskräcka aggression och möta det breda fält av olika framtida utmaningar. När Amerika verkar ha kört fast och verkar vara illa förberedd att möta anfall inbjuder det till konflikt.”

Han talar också om diplomati, men inför den hotbild han målat upp betonar Giuliani beredskap: ”Varje tänkbar åtgärd måste vidtas för att förbättra vår underrättelseförmåga och våra teknologiska kapacitet att förhindra [att hot sätts i verket].”

Någon sådan analys gör inte Bildt. Att ett svagt försvar kan vara en inbjudan till internationell terrorism att slå till hos oss, förefaller inte vara en tanke som slagit Bildt.

Sveriges beredskap är obefintlig

Slutsatsen man kan dra av utrikesminister Carl Bildts tal är att Sverige hoppas att allt ska gå bra – att skurkarna ska vilja sitta ner och prata.

Sverige framstår i Bildts tal som en provinsial stat som räknar med att stå utanför alla internationella förvecklingar.

Skillnaden med Giuliani är markant. Giuliani använder hela spannet av möjliga insatser, från diplomati och internationella organisationer till ökad militär beredskap och underrättelseverksamhet.

Giuliani talar klartext om att det finns en fiende som vill krossa friheten.

Bildt målar upp en i huvudsak rosaskimrande värld byggd på gamla minnen om kalla krigets slut, för 15 år sedan.

Det svenska uppvaknandet kommer att bli skoningslöst den dag verkligheten tränger sig på.

Jag är rädd att den här regeringen kommer att stå lika handfallen som Göran Perssons regering gjorde då tsunamin svepte fram i Indiska oceanen, när en oväntad internationell händelse inträffar. ●

Månadens blogginlägg:

Dynamiken bakom självmordsbomber

Ett inlägg jag gärna lyfter fram är från 4/8 då jag återgav en recension i American Prospect av Mia Blooms nya bok *Dying to Kill: The Allure of Suicide Terror*:

”Det är den bredare allmänhetens inställning till självmordsbomber som avgör om sådana utförs. Så länge en stor del av befolkningen stöder taktiken kommer Talibaner, al-Qaida, Hamas, Hizbollah och extremister i Irak att använda den. Det är först när en stor del av allmänheten vänder sig mot taktiken som den inte längre

blir effektiv. Mia Bloom konstaterar att det var när IRA på Nordirland drog slutsatsen att de, när det gällde den egna befolkningens sympatier, hade mer att förlora än vinna på bombdåd, som våldet upphörde.”

Det är denna utveckling som den muslimska civilisationen, både i Mellanöstern och bland muslimer i väst, måste genomgå. Först när moderata muslimer tar kommandot och inte bara fördömer utan tar strid med fundamentalisterna kan islam bli den fredliga religion många vill se den som. ●

Var sjätte svensk krona går in i Mugabes bank

Bloggen återgav denna rubrik från *Svenska Dagbladet* 2/8 då man rapporterade:

”Sveriges hållning vad gäller bistånd till Zimbabwe är att inget ska gå till, eller kanaliseras genom, Robert Mugabes genomkorrupta myndigheter. Ändå går en stor del av det svenska biståndet rakt in i Mugabes centralbank.”

Om jag haft makten över regeringens budget, hade det första beslutet varit att flytta biståndsbudgeten till försvaret. Det är skandal att Sverige försörjer Mugabe samtidigt som vi inte har pengar till försvarsmateriel. Den viktigaste biståndsinsatsen vi kan ge är ökad säkerhet. ●

Med omfattande svenskt bistånd har Robert Mugabe förvandlat Zimbabwe till en soptipp där människor svälter. Teckning av GADO i Kenyanska tidningen Daily Nation.